

Адчай (Сербская балада. XIII стагодддзе)

Уцякайце ж вы, нашы дзетачкі,
А куды ўцякаць — мы не ведаем,
Ратавацца як — не навучым вас:
Жываглот ідзе страшна-жудасны,
Вурдалак ліхі, ненажэрны цмок,
Той, хто ўлёт ляціць, хоць і сам без крыл,
Хто і без кап'я працінае ўсіх,
Без мяча сячэ — не стамляецца
І без паліцы забівае ўсіх,
Хоць зусім без ног, а ўслед гоніцца,
Хоць не мае рук, а хапае ўсіх,
Есць спрытна людзей без спатолення,
Ні старых-малых не шкадуючы,
І пасля яго — вёскі мёртвыя...
Уцякайце ж вы, малалетачкі,
Хоць мы ведаем — не ўцячэце вы:
Ён дагоніць вас, кожан-кожнага,
Знойдзе ўсюды сам, пахаваных вас,
Забярэ з сабой, кволых, сцішаных,
Бо страшыдла той — голад, дзетачкі...

Я. Сіпакоў

Цемра. Прыгожы блакіт неба, зацягнуты свінцовымі хмарамі. Цяжкое паветра. Дыхаць немагчыма. Боль у кволых грудзях .

Маленькае дзіця сядзіць на зямлі. Зямля тая даўно не ведала вільгаці, напэўна, ужо і не памятае смаку вады. Хрыпіць ад смагі...

Дзіцё з бруднымі рукамі і тварам, у дранай адзежы, сядзіць з вачыма поўнымі непаразумення, нават не слёз, і толькі адценне страху бліскае ў яго вачах.

Зямля ўсыпана не кветкамі, не зялёнай травой, а людскім жыццём. Раскінуўшы рукі, закаціўшы вочы, якія некалі падымаліся да неба з запытаннем “За што?”, ляжыць не адзін чалавек.

Ніводнай жывой душы. І маленькае дзіця засталася адзін на адзін з жудасным цмокам, які нібы нідзе, і нібы ўсюды. Забаўляючыся, аблізваецца, пацірае рукі і кідае позірк ненажэрнага стварэння на малое. А малое, з вачамі поўнымі слёз, аглядаецца, шукае дапамогі, нібы адчуваючы...

Бенадысюк Кацярына